

Млачуца върба

Легенда

На бръга на една рѣка разстѣла млада и красива върба. Край нея, отъ двата бръга на рѣката, се мждръбли много други върби — всички стари и съ изкорубени стебла. Тѣ често поглеждали младата върба и си шушнѣли:

— Щастливка! Колко е красива! Ще ти се само да я гледашъ и ѝ се радвашъ. Колко е билъ щедъръ Богъ къмъ нея!

— Едно ми не харесва у нея, — казала при единъ такъвъ разговоръ една престарѣла върба. — Ето години какъ живѣе между насъ, а дума не ни е продумала. Горделива ми се вижда.

— И менъ ми се вижда горделива, — потвърдила съседката ѝ.

— А мене ми изглежда тѣжна, угрижена, — обадила се една гърбава върба отъ отсрещния бръгъ. — Тя има бодъръ видъ, но дали все пакъ червеи не гризятъ коренитѣ ѝ? Отдавна ми се ще да я попитамъ.

— Ето ти сгода, питай, — рекли всички върби.

Гърбавата върба помислила малко, обърнала се къмъ младата върба и казала:

— Сестричке, толкова години си между насъ, за наша радостъ и гордостъ. Години какъ се любуваме на твойта крѣшна снага и гѣвкави гранки. Ала дума не сме чули отъ тебе. Мълчалива и угрижена си. Да не би червеи да гризатъ коренитѣ ти? Кажй! Може би ще можемъ да ти помогнемъ.

— Нищо не ми е. Здрава съмъ толкова, колкото изглеждамъ. Но все пакъ съмъ толкова тѣжна, че ако не бѣхте ми заговорили, никога не бихъ ви продумала. И не отъ гордостъ правя това, а, повтарямъ, отъ мъка. А защо съмъ тѣжна — ще ви кажа. Искяхъ да умра съ тѣгата си, но понеже пожелахте да я научите — нека бѣде така. Ето — Божията несправедливостъ ми тежи.

Всички върби се спогледали. Тѣ не очаквали такъвъ отговоръ. А престарѣлата върба рекла:

— Казвала съмъ и пакъ ще го кажа: младитѣ днесъ не почитатъ Бога. Но не е на хубаво.

Върбитѣ поклатели тѣжно глави. А една богомолка, която се молѣла върху единъ подбеловъ листъ, като чула що рекла младата върба, прекръснала молитвата си и казала:

— Ти сгрѣши, сестричке. Предъ Бога много сгрѣши. Да се молимъ да ти прости.